

El ferro-carril de Blanes a Vilajuiga

Una de les necessitats més vivament sentides per les poblacions de la costa brava catalana i de tot l'Empordà, és la construcció del ferro-carril de la costa.

Ja molt abans de la inauguració del tramvia a vapor de Flassà a Palamós, anterior a la del ferro-carril de Girona a St. Feliu de Guixols, se projectà per l'enginyer D. Teodor de Merly, primer en l'any 1877, un ferro-carril de via ampla des de Caldes de Malavella per Llagostera, Palamós, amb ramal a St. Feliu, Palafrugell, Torroella de Montgrí a Figueres, i després, en 1882, els ferro-carrils dits de la Selva i l'Empordà, el primer de Blanes a Girona per Lloret, Tossa, Sant Feliu, Castell d'Aro, Llagostera i Cassà de la Selva, i el segon de Castell d'Aro a Figueres per Palamós, Palafrugell, Torroella i Castelló. Malgrat la forta empena que portaren ambdós projectes i l'entusiasme del país, fracassà la construcció de millora tan necessària.

Darrerament la inclusió en el plànol de ferro-carrils estratègics del de Blanes a Vilajuiga reanimà les esperances dels fills d'aquestes comarques ja que la garantia per l'Estat del cinc per cent del capital invertit en la construcció, semblava donar una seguretat de la realització del projecte. I tal volta, si no hagués vingut la guerra mundial que tants de perjudicis ha portat a les poblacions que viuen de la indústria surera, avui el xiulet de la locomotora ressonaria en les muntanyes de Lloret, Tossa i Sant Feliu i en les planes empordaneses. Malauradament el cost dels materials ha sofert un augment tan extraordinari, que la subhasta de la construcció del ferro-carril presupostat en vintivuit milions de pessetes, ha hagut de quedar deserta.

No per això hem de perdre les esperances: l'actual Ministre de Foment prepara una reforma de les lleis ferroviàries, que segurament serà votada en la propera etapa parlamentària, la qual farà possible la construcció de nous ferro-carrils, i aleshores cal que reclamem la construcció del nostre tan necessari o més que tots els altres, ja que a més d'impulsar el progrés de po-

blacions i contrades riques, afavorirà el turisme facilitant el coneixement de les bel·leses de la nostra costa.

Prou convençuts n'estan els fills d'aquestes contrades, però per enrobustir aquest convenciment, vaig a donar una idea del projectat ferrocarril indicant els llocs que atravessa.

Arranca de l'estació de Blanes situada a uns dos kilòmetres de la vila, a la qual se dirigeix per la part sud, passant entre la mateixa i el mar, que segueix vorejant fins a Palamós. Entre Blanes i Lloret hi han d'haver sis túnels; dotze entre Lloret i Tossa i catorze entre Tossa i Sant Feliu. En els onze kilòmetres que separen aquesta ciutat de Palamós hi ha una estació a la Platja d'Aro i un baixador vora la riera de Calonge. Després de passar l'Aubi en direcció al pla de Sant Joan hi ha la estació de Palamós havent-hi un ramal per al servei del port. De la nostra estació va en línia recta a tornar passar l'Aubi abans d'atravessar la carretera força més amunt del pont d'En Blau fent una corba per a seguir en línia recta a Palafrugell. En rectes molt llargues se dirigeix a Pals, i cap al Ter, que passa més amunt de la carretera, establint l'estació de Torroella entre aquesta vila i la d'Ullà, perquè serveixi a totes dues poblacions. Poc després, fa una corba per a dirigir-se rectament a Bellcaire, i amb una altra recta a la estació d'Albons que servirà a la vila de La Escala, i a la de Vilademat, situada a mig kilòmetre de dit poble vora la carretera que va a Palafrugell. Segueix la línia recta cap al baixador de Montiró, estació d'Armentera, pas del Fluvià i estació de St. Pere Pescador a uns setcents metres del poble entre els camins de Businyol i de Vilacolum, fa una petita volta abans de passar la Muga, anant recte a la estació de Castelló; i, després d'una altra recta a l'estació que ha de servir als pobles de Pau i Palau, vora la riera de les cases de Pedret a onze kilòmetres escassos de Castelló, terminant la via a l'estació de Vilajuiga al costat del ferrocarril de França. Després de la informació oberta, s'ha modificat, no passant entre les poblacions i el mar sinó de la banda de darrera.

Si la via tingués l'amplada dels ferrocarrils generals, no hi ha dubte que la riquesa del país augmentaria extraordinàriament, però, adhuc amb l'amplària d'un metre, no deixaria de representar una importantíssima millora, essent majors els rendiments si es construís tota la xarxa, sobre tot el ferrocarril de Ripoll a Roses per Olot, Besalú i Figueres que ha de creuar a Castelló amb el nostre.

Per regla general els ferrocarrils particulars que no poden fer canvi de vagons amb els altres no donen molt de rendiment, perquè no sols queden reduïts al tràfec local, sinó que, adhuc en aquest, sofreixen la competència dels carros: mentres que si formen part d'una estensa xarxa augmenta extraordinàriament el tràfec.

Cal que els governants ho meditin bé, i vegin si, adhuc essent molt més costosa la via ampla, fora més negoci que la via estreta.

MARTÍ ROGER.

Nuvial

Com puja la muntanya a grans gambades
L'hereu galan i jove: ¡Amb quin delit!
Ve de ciutat, portant les arrecades
De núvia. ben guardades sobre el pit.

Amunt sens aturar-se fa sa via,
Que és tot ell una garba de il·lusions,
Son pensament, un doll de fantasia,
Son cos, una niuada de cançons.

«Arrecades tan riques i tan belles
«Les glatien les noies de ciutat;
«Les poden ben mirar, no son per elles,
«Son per l'amor, qui té el cabell daurat,

«I una mirada clara que no enganya
«I el parlar dolç i el llavi somrient
«I un riure que omple tota la muntanya
«D'ecos sonors com picarols d'argent.

«Jo et porto aqueixes joies sens parella
«Fetes a mida, d'esmeragdes i or,
«I al penjar-te-les una a cada orella
«T'hi penjaré dos trossos de mon cor.

«Lluiran en ta cara riallera
«Fent-les brandar al ritme del teu pas;
«Seran, de mon amor una senyera
«Que, orgullosa de viure, enlairaràs.

«Vora tes galtes brunes i rosades,
«Sota la llum del teu encès mirâ,
«Deixa'm penjar-t'hi doncs, les arrecades,
«Que tota meva tens de ser demà.»

Fantasiant aixís hi caminava
Deixant el camí pla pel corriol:
La seva amor, dalt l'era l'esperava
Tot mirant-lo venir, plena de sol.

ROSER

Record d'un aniversari

Admiradors d'En Jascinto Verdaguer, pertanyents ins a societats catalanistes i particulars altres, i la mainada de les escoles que porten el seu nom, anàrem el dia 9 del prop-passat juny amb motiu del setzè aniversari de la seva mort al cementiri nou o millor, al jardí dels morts, que és on jau l'amic tendrívcl de les flors... Fou un acte de respectuosa commemoració.

Els allí presents, davant les ones de la mar mediterrània qui breçà tants de somnis del gran poeta, eren altres onades: les del mar de la vida que tenien per escuma la blancor dels vestits i ànima dels infants.

Aqueixos enlairaren veuetes frescoies i argentines fent chor als refilets dels ocells; les flors i els arbres qui vorejen el fossar, rebien les moxaines del sol. Dalt de la roca veneranda, com una crinera d'or, ofrena de Natura al gran poeta èpic, hi havia una ginestera florida; els rossinyols es deturaren en els xiprers, els arbres de la mort; i al davant de tot, la mar brillava, feta un davassall de plata fosa.

A la tomba del príncep de les Lletres Catalanes i apòstol del Bé i la Caritat, tots hi deixaren flors. Jo vaig oferir-li un matollet florit de sentiment que m'emportí per a tota la vida.

A. FARGAS I BATLLE.

Barcelona 12 Juny 1918.

Fulles ventisses

Poesies de tots vents posades en català
per JOAQUIM RUÏRA

DORM, MENUT

Dorm, minut,
resta mut,
que és la nit entrada
i en la pau
del cel blau
regna l'estelada.
Tot cantant, cantant non-non,
va venint al nin la son.

«Xit, xit, xit,
que ès de nit»
fan les aus nocturnes.
«Xut, xut, xut,
quietut!»
fan en llurs cofurnes.
Tot cantant, cantant non-non,
va venint al nin la son.

Cada estel,
vas del cel,
son i llum declina.
Res no s'ou,
però plou
son-soneta fina.
Tot cantant, cantant non-non,
va venint al nin la son.

Davalleu
a ma veu,
somniais auris, cèlics,
que l'infant
va aclucant
ja sos ulls angèlics.

LA BONA NIT DE LA MARE

Amat Jesús, Jesús infant,
mon fill preneu d'amic constant
i amb vostra mà de nen petit,
Senyor, guieu-lo dia i nit.
Jesús amat, de tot perill
gardeu, gardeu mon tendre fill.

Adorm-et ara ben tranquil,
del bon Jesús company humil.
Jesús tos somniais daurarà,
virtuts al cor t'implantarà.
Jesús amat, de tot perill
gardeu, gardeu mon tendre fill.

Que bona nit i dia bo
qui tot ho pot, fillet, té dô

i visquis sempre a n'Ell sotsmès.
 Vivint amb Ell no manca res.
 Jesús amat, de tot perill
 guardeu, guardeu mon tendre fill.

LES SOPETES

Joia, ninoia,
 la sopa ja es cou,
 bona, rebona,
 amb menta i un ou.

Fines farines
 i brous dels bons
 cauen i els hauen
 els bons minyons.

Joia, ninoia,
 la sopa ja ve,
 bona, rebona,
 te la donaré.

Apa, doncs, papa,
 que ès sopa d'or,
 rica, bonica
 com un tresor.

Joia, ninoia,
 la sopa s'en va,
 bona, rebona,
 profit et farà.

Llesta, no en resta!
 A Deu diguem:
 «facia ta gracia
 més que no fem.»

Joia, ninoia,
 la sopa s'ha fos,
 bona, rebona!
 Que llep' ara el gos.

EL NET INQUIET

Vina, son-soneta,
vina amb marxa lleu;
quan els nens s'adormen
àngels són de Déu.
Res de mans-manetes,
res d'alçar cametes,
els ullets tancats
i els bracets plegats.

Ja que els àngels canten
lloes el bon Déu,
en nom teu m'hi endreço,
que ets un àngel meu.
Res de mans-manetes,
res d'alçar cametes,
els ullets tancats
i els bracets plegats.

Nens, que mai no creuen,
d'àngels Déu els treu,
pot cantar sa mare,
no l'escolta Déu.
Res de mans-manetes,
res d'alçar cametes,
els ullets tancats
i els bracets plegats.

EL FILLET MALALT

Péixer volent ton son pollam,
l'au mor d'amor, l'au mor de fam.
Dolç malaltet d'ull expressiu,
t'amo més que l'au sos pollets de niu.

Dorm descansat sobre el meu sí,
tots els teus mals passin a mi,
dorm descansat, dorm i somriu.
T'amo més que l'au sos pollets de niu.

Tendre Jesús, Vós, que estimeu
fins a la mort, fins a la creu,
Vós, que salveu, Vós, que goriu...
L'amo més que l'au sos pollets de niu.

INVOCACIO A LA SON

Aura de son alada,
lleu més que lleu sospir,
Déu a la nit t'ha dada
com son aroma al lliur.

Des ta corola obscura,
molla de rou d'estels,
baixa alenada pura,
baixa esperit excels.

Tu, que als tirans negares
l'agre del teu petó,
tu, que Jesús besares,
tendre i gentil minyó,

baixa a nosaltres ara,
no ens facis pas refús
d'un petonet, que encara
flairi a dorment Jesús.

LA CANÇÓ, QUE JO ET DIRIA

La cançó, que jo et diria,
ai vida mia!
l'alça el bosc a la vesprada,
ai vida mia!
quan s'adorm la llum del dia
ai vida mia!
sota un vel de nit gemada.

Es obscura melodía,
mig remor i mig tonada,
té amb les ombres harmonía
i el silenci se n'agrada.

La cançó, que jo et diria,
treu-la el vent a l'enramada,
Si ta mare la sabia
la non-non de l'aucellada!..

NO T'ALARMIS DE RES

Dorm tranquil, manyaguet de la mama,
de l'oblit i la son corprès
i desou la tempesta, que brama,
no t'alarmis de res, de res.

No t'alarmi el roncar de les fulles
tristament per la nit estès,
ni el gemir de les branques despulles,
no t'alarmis de res, de res,

No t'alarmi el sanglot de la pluja,
ni el tronar, veu del cel ofès.
Contra tu res no es plany, ni s'enuja,
no t'alarmis de res, de res.

Dins ta cambra beneita i tranquila
tot amic i benèfic ès
i ta mare, cantant, et vigila,
no t'alarmis de res, de res.

Sentiment

Les Crumptions, o, al·legant l'autoritat de la porta del jardí de Minerva House, Hammersmith, les senyoretes Crumpton eren molt altes i tan magres, que només tenien la pell i l'os, molt tibades i molt esgrogueides. La senyoreta Amèlia Crumpton confessava trenta vuit anys, i la senyoreta Maria Crumpton admetia haver la quarantena, admissió verament innecessària, per l'evidència de que, al menys, n'havia cinquanta. Vestien de la manera més interessant: com bessones, i semblaven contentes com unes pàsques. Eren molt formals, tenien ideies de conveniència, portaven perruca i flairaven, sempre, de forta olor de bugada.

Minerva House, conduïda sota els auspicis d'ambdues germanes, era «una escola superior per a senyoretes» en la qual una vintena de donzelles de tretze a dinou anys inclusiu, adquirien un vernís de tot i cap coneixement de res; pràctica del francès i de l'italià; lliçons de ball dues vegades per setmana, i altres necessitats de la vida.

La casa era blanca, un xic retirada del carrer, amb reixa al davant. Les finestres del dormitori eren, sempre, deixades un xic obertes, per tal d'amos-

trar el gran número de llits petits i d'impressionar el vianant mercès al luxe de l'establiment. Hi havia un locutori, tapissat de mapes lluent, que ningú no mirà mai i ple de llibres que ningú mai no llegí, exclusivament apropiats a la recepció dels parents, els quals no podien menys d'impressionar-se per l'aspecte imponent del lloc.

—Amèlia, digué la senyoreta Maria Crumpton, entrant a l'escola un dematí amb la seva tannara entre papers, moguda pel desig d'impressionar les pensionistes, Amèlia, aquí tens una carta molt satisfactòria que acabo de rebre. No cal que la llegeixis baix.

N'Amèlia, aixís avisada, se posà a llegir, la següent carta amb aire triomfant:

«Corneli Brook Dingwall, Esq., Diputat a Corts, saluda la senyoreta Crumpton i li serà molt obligat si ella té a bé de passar a casa seva demà a la una, per tal com Corneli Brook Dingwall, Esq., Diputat a Corts, desitja veure la senyoreta Crumpton per a confiar-li, com a pensionista, la senyoreta Brook Dingwall. Adelphi, dilluns i matí.»

—La filla d'un Diputat a Corts!, exclamà N'Amèlia, extasiada.

—La filla d'un Diputat a Corts, repetí Na Maria amb un somriure de plaer, qui, produí, com és natural, l'enriolament en totes les pensionistes.

—Es molt afalagador!, digué la senyoreta Amèlia, mentres que totes les damisel·les repetiren la llur admiració, Tothom sab, noresmenys, que col·legials i col·legiales adulen lleugerament.

L'anunci de la fausta nova anul·là el treball del dia. Acordaren fer festa, en commemoració del gran aconteixement; les senyoretes Crumpton se retiraren a l'habitació particular per a parlar-ne encara; les pensionistes més joves discutiren sobre els probables costums i maneres de la filla del Diputat a Corts i les tendres damisel·les de divuit anys se demanaven si era promesa, si bonica, si comunicativa i altres coses d'igual importància.

L'ensendemà, les dues senyoretes Crumpton arribaren a Adelphi a l'hora convinguda, vestides, naturalment, amb les millors gales i esguardant tan afablement com possible els era; dita que, tractant-se d'elles, no té res d'extraordinari. Després que hagueren entregat la targeta a un criat rubicunde de brillant lloreia, foren menades a l'augusta presència del profund Dingwall.

Corneli Brook Dringwall Esq., Diputat a Corts, era molt alt, solemne i portentós. Havia, en veritat, certa expressió espasmòdica en sa figura, que no bastava a llevar l'extremada tivantor de sa corbata. Era molt orgullós de sa investidura parlamentària, i no perdia mai ocasió de recordar al poble la sua dignitat. El gran convenciment de sos propis mèrits li havia hagut d'esser el millor consol, i, quant a la petita diplomàcia d'arranjar la seva pròpia família, se considerava sens rival. Era magistrat, i acomplia els devers de son càrrec amb la deguda justícia i imparcialitat, empresonant lladregots freqüentment i empresonant-se, a voltes, ell mateix.

La senyora Brook Dingwall era una de tantes dames qui, com els adver-

bis, són conegudes a la llur contesta d'una pregunta senzilla, i altra cosa no fan.

En l'ocasió present, aquest personatge talentós estava assegut en una petita biblioteca, davant una taula plena de papers, sense fer res, fenyent, emperò, d'estar aqueferat, com en simulacre de sa professió. Actes del Parlament i cartes dirigides a Corneli Brook Dingwall, Esq., Diputat a Corts, eren esparramades ostensiblement per la taula, vora la qual la senyora Brook Dingwall estava asseguda treballant. Una de les plagues humanes, un noi mimat, jugava en la cambra, vestit segons l'últim figurí — vestit blau amb un cinturó negre molt ample, cordat amb una gran civella —, mirant com un traidor de melodrama, vist a través d'un vidre diminutiu.

Després d'una petita gràcia del dolç infant, fent córrer la cadira oferta a la senyoreta Maria Crumpton, s'assegueren les visitants, i Corneli Brook Dingwall, Esq., obrí la conversa.

Havia enviat a buscar la senyoreta Crumpton per l'excel·lent referència que del pensionat li féu son amic N'Alfred Muggs.

La senyoreta Crumpton retragué les seves relacions amb l'esmentat cavaller, i En Corneli prosseguí.

—Un dels principals motius, senyoreta Crumpton, de separar-me de la meua filla és el d'haver adquirit, últimament, algunes ideies sentimentals, que cal desarrelar del seu cor tendre.

En tal punt, i d'improvís, el petit innocent va caure d'una butaca amb terrible estrèpit.

—Ah dolent!, digué sa mare, que se mostrà més sorpresa de que es prengué la llibertat de caure que no pas d'altra cosa. Tocaré la campana perquè En Jaume el tregui.

—No el renyis, dona, digué el diplomàtic, tantost pogué fer-se sentir entre els diabòlics rugiments que causaren l'amenaça i el desori. D'això n'és causa la seua jòia exhuberant.

La darrera explicació fou dirigida a la senyoreta Crumpton.

—Realment, senyor, replicà la vella Maria, no veient, noresmenys, la relació entre la jòia exhuberant d'un animal i la caiguda des d'una butaca.

Silenci fou reprès, i el Diputat renuà:

—Ara bé, senyoreta, jo no conec millor manera per' conseguir aquell objecte sinó el de conviure constantment amb noies de la seua edat, i, com que sé que en el seu pensionat no trobarà res de torbador per a la seva ànima tendra, jo me proposo enviar-la a vostès.

La senyoreta Crumpton més jove expressà gratitut, en nom de tot el pensionat. Na Maria emmudí a causa del gran dolor físic. El petit vailet, havent recobrat la jòia exhuberant, se repenjava sobre el peu més sensible de la senyoreta, estintolant-se sobre la taula-escriptori.

—Naturalment, Lavínia serà pensionista, continuà el condiciós pare, i respecte d'un particular, desitjo que observin extríctament les meues recoma-

nacions. El cas és que una relació d'amor ridícol amb una persona de condició inferior ha estat la causa de la depressió moral. Sabent que, naturalment, sota la direcció de vostès, no pot haver cap ocasió de trobar aqueix subjecte, no tinc pas de privar, millor dit, m'estimo més que intimi amb la societat de vostès.

(Continuarà.)

CHARLES DICKENS

Crònica local

El comiat als carradors de la fàbrica dels senyors Martí Montaner i C.^a ha fet reunir i associar-se treballadors, amb fi de percaçar la valença, ben difícil de trobar en el temps de dura prova. Molts de clams s'han sentit, clams de raó i sofriment qui haurien d'arribar fins a les altes esferes governamentals, en nom de tota la contrada flagellada i en representació de la indústria més ferida per la guerra. La indústria tapera és la que més orgull ha pogut tenir sempre, perquè rica de per sí, amb la riquesa de la intel·ligència que els estrangers no poden encara abastar, no ha hagut de pidolar mai la favor dels aranzels: sa vida pròpia la feia i la fa esser lliurecanvista per excel·lència. Li esdevé, amb la gran guerra, la major dissort que podia escaure-li, i als clams d'atuïment sols ha respost el Govern, no sens treballs, amb la concessió dels Docks, oferint un crèdit de cinc milions de pessetes, amb la pignoració de la mercaderia. Això que a molts, al començament, semblà gran cosa, poca és, car el Govern fa oficis de banquer i no de protector.

Dins l'element obrer el torpedinament del *Provence* és estat un alivi econòmic, un respir, per inesperat més satisfactori. A més del treball del salvament del vapor, qui continua amb activitat, hi ha hagut la salvació i arranjament del càrrec: blat i, últimament, cuiros, foren estesos en l'esplanada lliure, fora poblat, vora la riera. El tuf d'un i altre gènere averiat empesta l'aire, més, per fortuna, la salut dels qui hi treballen no dóna res a témer.

La calor és arribada omplint el *Jeroglífic*, com de costum, d'estiuejants que, si senten la guerra, la senten de ben diversa faisó que els palamosins. A la *Fosca* hi ha la novetat que per disfrutar de l'ombra de la pineda, tothom, llevat dels malalts, ha de pagar un tribut. Com que de les grans ciutats la gent ne fuig en cerca d'aire fresc, continuen devallant volades de còmics, qui troben aquí, com és natural, més fresca que diners. La companyia d'En Tor i la Baró posà en escena *Hores d'amor i tristesa*, *Passional*, i *Ifigenia a Taurida*. En Gual, gran artista ha arribat a la summa perfecció teatral; però ses inspiracions son llevades en gran part, de l'estranger, i presenta una moral que a Catalunya, per falsa, és inacceptable. Sentírem no poder assistir a l'obra de Goethe. La nombrosa Companyia d'En Caralt posà en escena *La Corte del rey Octavio* i *Maria Victoria*. El seu conjunt agradà al públic.

Contra costum, hi han hagut eleccions al Juliol, amb la fredor causada per la calor; eleccions per suplir la vacant deixada a la Diputació Provincial

pel Diputat a Corts, nostre amic En Bonaventura Sabater. Els nacionalistes feren campanya muda. Els republicans oferiren aquí un miting, on lluí condicions d'oratória el senyor Quintana León, qui triomfà en la lluita. Els nacionalistes presentaren el prestigiós doctor D. Manel Burch. El resultat a Palamós fou: Burch: 208; Quintana: 523. I en tot el districte: Quintana: 4326; Burch: 2779.

El 14 de Juliol, qui s'esqueia justament en el de l'elecció els republicans commemoraren el fet francès, tot celebrant la victòria. Al matí, hidroavions francesos volaren sobre Palamós i sobre el *Provence* el qual estava empavesat. El 19 de Juliol commemoraren els nacionalistes l'Assamblea de Parlamentaris amb ballada popular que es veié molt concorreguda.

En la festivitat de Ntra. Senyora del Carme, l'Escolania cantà en l'església de l'Hospital la missa *Laudate pueri* de Perosi amb molt d'ajust i afinació. Mossèn Gironella digué un sermó bonic, plaent a tots el fidels.

El violinista N'Agustí Conchs, fou contractat a Llagostera per donar-hi un concert. Ell i el pianista Ferrer amenitzaren les vetllades en el *Jeroglífic*. Continua, enguany, l'èxit de la cobla palamosina *La Principal*; de ses contractes citarem Rivas, Ripoll, Santa Cristina, S. Joan.

En el Centre Federal hi hagué concert per cantants forasters.

Molts de palamosins treballaren, dies ha, a Pals en l'arranjament de la nau allí embarrancada, que adquirí el senyor Gutiérrez i posa en terra mercès a elevadors hidràulics. Finit el treball, la difícil varada en la llarga i fangosa platja de Pals s'es coronada d'èxit, arribant el *Maria Gloria* a Palamós, amb joia gran de tots els concursants i amb la tocata de fiscorn que hi feia un músic ambulant. Ara deurem veure moviments en les drassanes palamosines. Passen sovint, bastant aterrats, combois de vapors grossíssims amb tropes.

Es verament incorregible el llençament de petards en el mar. Tres nois foren presos per haver comès aquesta falta.

Per remollar-se, o tant sols per aspirar l'aura fresca i salabrosa del Mediterrani, sojornen hores a Palamós molts de forasters. Entre ells, veiérem un aplec de col·legials de la Bisbal.

En jorn de llevatjada forta i imponent, va aixecar-se un gran foc damunt Calonge, qui s'estenia per tota la banda nord a grans columnes de fumera. El perjudici fou important.

Hi hagué en la vila gran consternació en difondre's la nova de que el fill de nostre amic D. Santiago Nadal, metge de S. Feliu, morí negat a Sant Hilari. A tota la seva família, expressem nostre condol.

Ha visitat la nostra vila el Governador senyor Giménez Soler, oferint la nota de governant modern. En la sessió de l'Ajuntament que presidí defensà l'autonomia municipal i en la conferència dada al Saló Carmen, després d'esser presentat per En Salvador Plaja, parlà del problema de les subsistències. Sa vinguda fou l'acceptació del convit de la Cooperativa « La Equitativa. » En la fonda Trias fou celebrat un banquet a sa honor.

Moviment del port durant el mes de Juliol de 1918

ENTRADES		TONELATGE	SORTIDES		TONELATGE
Vapors	10	6.866	Vapors	10	6.866
Barcos de vela	25	1.564	Barcos de vela	24	1.512

Mes de Juny

ENTRADES: Vapors, 9; tonelatge, 4.352.—Barcos de vela, 29; tonelatge, 1.175.

SORTIDES: » 9; » 4 352.— » » » 29; » 1.175.

Operacions de la Caixa d'Estalvis Mes de Juliol

Nombre d'imposicions	Quantitats imposades	Reintegres	Quantitats pagades	Llibretes noves
74	3375	16	1433'78	4

Estació pluviomètrica

Aiga recollida durant el mes de Juliol: 18'2 mm.

Registre civil

Mes de Juliol

Naixements: 1. Marcela Roget i Mont.—2. Martí Colls i Gafarot.—3. Josepa Subirós i Planas.—4. Josep Galceràn i Mansans.—5. Maria Roget i Puig.—6. Agna Guio i Granés.

Defuncions: 1. Pau Pi i Mercader, 62 anys.—2. Enric Alguacil i March, 3 mesos.—3. Encarnació Martín i García, 1 any.—4. Camila Simon i Tolosa, 50 anys.—5. Joan March i Pinella, 36 anys.—6. Maria Angela Ponjuan i Sabates, 80 anys.—7. Pilar Viernes i Solita, 16 anys.—8. Francisca Sala i Rabell, 48 anys.

Matrimonis: 1. Lluís Palet i Arnedo amb Maria Pallí i Molla.—2. Pere Trijueque i Camós amb Emilia Tura i Pardás.—3. Josep Vergés i Ferrer amb Joaquina Costa i Ribot.

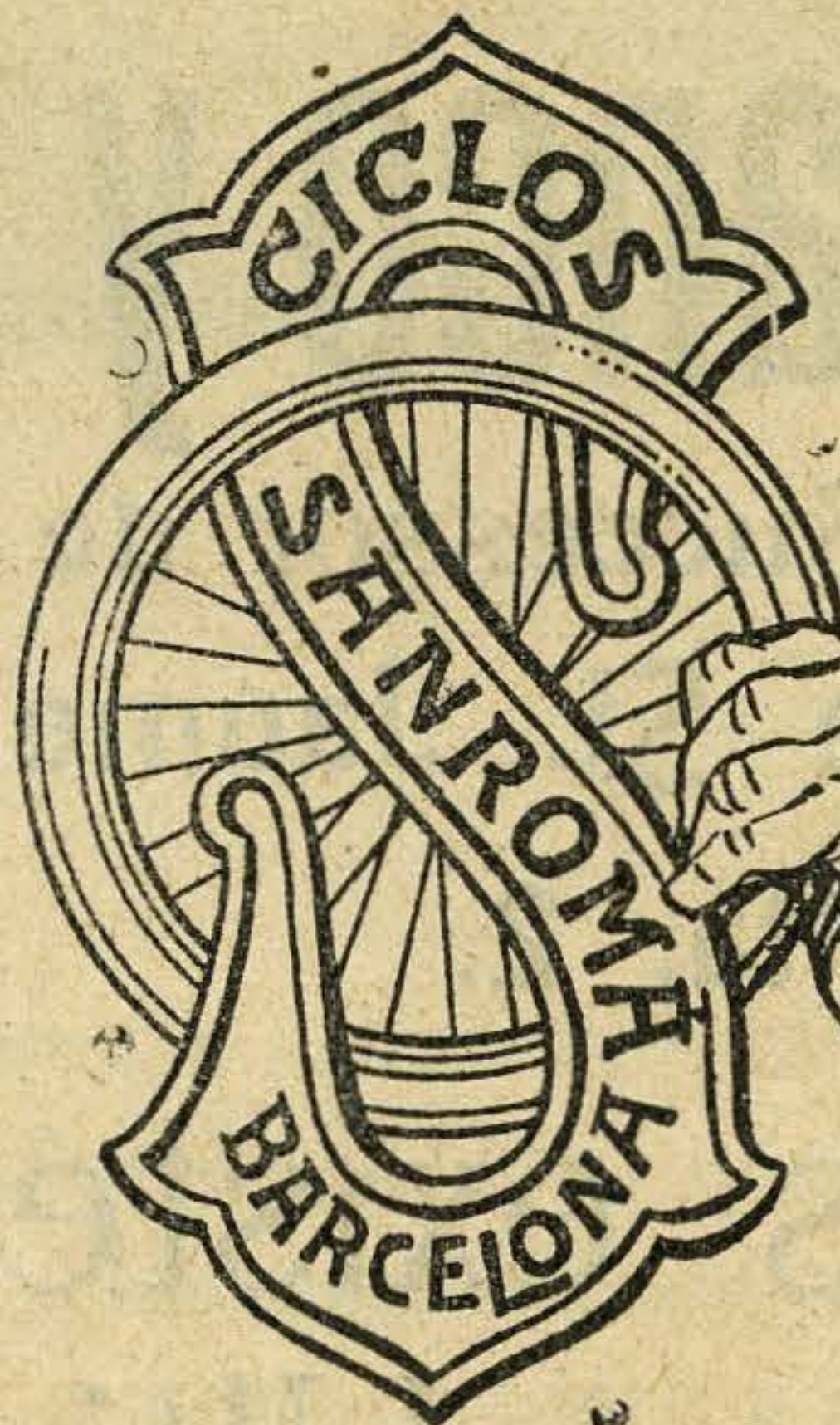
Tallers Tipogràfics LLORENS CASTELLÓ — Palamós.

CICLES SANROMÀ

ARTICLES PER A
SPORTS

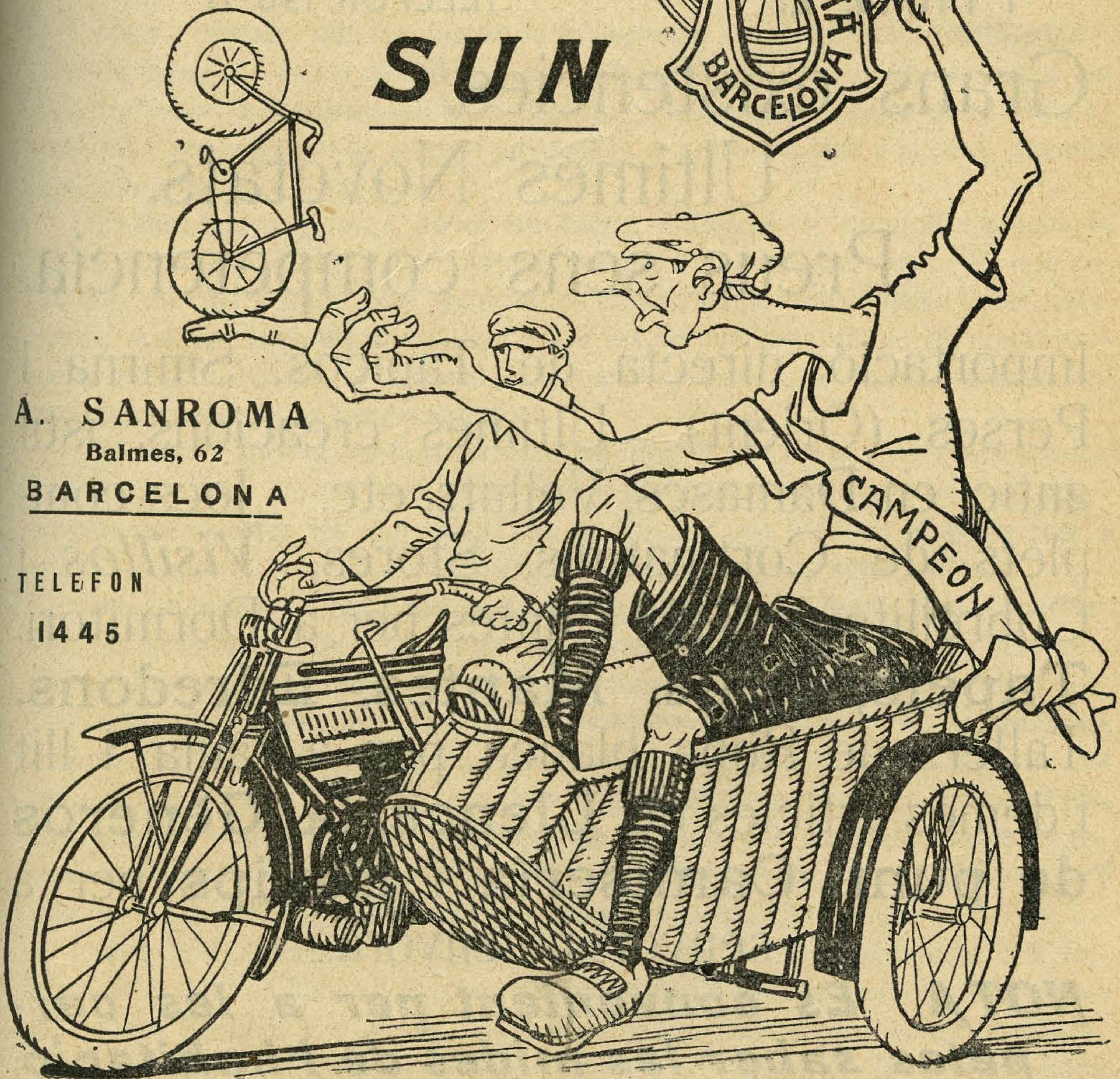
MOTOS I SIDE-CARS

SUN

A. SANROMA
Balmes, 62
BARCELONA

TELEFON
1445

ALFOMBRES - TAPICERIES

Tot quant se fabrica a Europa per a decorar, se troba en els
GRANS MAGATZEMS A L'ENGROS I AL DETALL

H. Blanco y Bañeres, Barcelona

Successor de BLANCO Y BOSCH

Plaça de St. Jaume, Call 21, S. Honorat, 1 i 3
i Fruita, 2. TELEFON 190 A

Grans existències.

Ultimes Novetats.

Preus sens competència.

Importació directa de Tapiços, Smirna i Perses (Orient). Ultimes creacions, estil antic, en Damasc, Velluts, etc. Jocs complets de Cortinatges, Stores, *Visillos* i Cobrellits de Tul i Puntetes per a Dormitori.

Tapets, Pells, Mantes, Edredons.
Tallers de Roba blanca per a taula i llit i demés articles de **Llenceria, Gèneros de punt, Camiseria i Equips** per a senyor i senyora.

NOTA. *Es convenient per a les carpetes saber les mides de l'habitació.*